

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdičky a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **V. Q. N.**, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované č. j. SCPP - 4455/C - 227 - 2006 ze dne 15. 2. 2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 9 Ca 99/2007 - 35 ze dne 30. 9. 2008,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se náhrada nákladů nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadl shora označený rozsudek, kterým Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) zamítl jeho žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalované. Žalovaná svým rozhodnutím zamítla odvolání stěžovatele a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně - Policie ČR, Oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha, jenž stěžovateli v obnoveném řízení novým rozhodnutím udělil správní vyhoštění podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a dobu, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území, stanovil na 5 let.

Stěžovatel v kasační stížnosti a jejím doplnění uvádí, že napadá rozsudek městského soudu z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel nejprve téměř doslovně opakuje své námitky, jež uplatnil v řízení před městským soudem.

Stěžovatel správnímu rozhodnutí vytýká, že jeho jednání nelze kvalifikovat jako závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu ust. § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců

v souvislosti s čl. 27 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „směrnice 2004/38/ES“). Správní orgán I. stupně považuje za závažné narušení veřejného pořádku to, že stěžovatel neoprávněně pobýval na území ČR a mařil výkon správního rozhodnutí s tím, že bylo přihlédnuto k jeho odmítavému postoji ke spolupráci se správním orgánem. Žalovaný pak v napadeném správním rozhodnutí pouze přijal názor správního orgánu I. stupně, aniž by reflektoval odvolací argumentaci stěžovatele, tím se, dle názoru stěžovatele, dopustil porušení zásady řádného odůvodnění (§ 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) a jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Závěr městského soudu, že pro přezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného postačí, pokud v rozhodnutí na závěry správního orgánu I. stupně odkáže, stěžovatel nesdílí.

Závěrem stěžovatel navrhuje zrušit rozsudek městského soudu a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Činí též návrh podle ustanovení § 107 s. ř. s., žádá, aby Nejvyšší správní soud přiznal jeho kasační stížnosti odkladný účinek. Svůj návrh odůvodňuje charakterem přezkoumávaného rozhodnutí, jehož bezodkladný výkon by pro stěžovatele znamenal nenahraditelnou újmu a nepřiměřený zásah do soukromého života.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil pouze ve vztahu k návrhu na přiznání odkladného účinku; nedomnívá se, že by výkon rozhodnutí o správním vyhoštění pro stěžovatele znamenal nespecifikovanou nenahraditelnou újmu a neodůvodněný nepřiměřený zásah do soukromého života.

Vzhledem k právě uvedenému obsahu kasační stížnosti a tedy rozsahu přezkumu prováděného Nejvyšším správním soudem, považuje zdejší soud za nezbytné uvést následující skutečnosti, které zjistil ze soudního a správního spisu:

Dne 10. 6. 2004 vydala Policie ČR, Oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha, rozhodnutí č. j. SCPP - 305/PH - OPK4 - SV - 2004 o správním vyhoštění, s dobou platnosti na 3 roky (lhůta k vycestování do 9. 7. 2004); adresátem rozhodnutí byl M. D. T., občan Vietnamské socialistické republiky, narozen X. Dne 1. 6. 2006 podal stěžovatelův právní zástupce podnět správnímu orgánu I. stupně k obnově řízení, jímž bylo rozhodnuto o správním vyhoštění, neboť vznikly pochybnosti o totožnosti adresáta uvedeného rozhodnutí. Stěžovatel byl totiž dne 26. 4. 2006 zadržen Policií ČR a vyšlo najevo, že v původním správním řízení stěžovatel uvedl nepravé jméno M. D. T.

V rámci obnoveného správního řízení stěžovatel uvedl, že dne 1. 10. 2004 uzavřel manželství s J. A., občankou České republiky. Tu správní orgán I. stupně přibral k řízení jako účastnici podle ust. § 27 odst. 2 správního řádu a sepsal s ní protokol o vyjádření účastníka řízení. Manželka stěžovatele uvedla, že se o záležitosti manžela nestará, uzavřela s ním manželství pod jménem, jak je označen v tomto rozsudku, nicméně ví, že užívá i jméno M. D. T., jeho pravé jméno nezná. Dále uvedla, že spolu nevedou společnou domácnost, stěžovatel za ní jezdí čas od času na víkend a peníze jí dá, pokud nějaké má. Manžel s ní hovoří česky, neboť trochu rozumí, zbytek pak tlumočí jeho bratr, dále se dorozumívají v němčině, kterou oba trochu umí. Konečně uvedla, že se se stěžovatelem seznámila zhruba 2 měsíce před svatbou přes kamaráda jejího bratra. Stěžovatelův bratr pak zařídil všechny náležitosti potřebné ke sňatku, ten uzavřeli 4. 10. 2004 v Praze (*pozn. N.S.S.*: z oddacího listu je zřejmé, že sňatek byl uzavřen 1. 10. 2004; datum 4. 10. 2004 je uvedeno jako datum vydání oddacího listu). Manželka si ponechala své původní příjmení.

Správní orgán I. stupně v rozhodnutí č. j. SCPP - 305/PH - OPK4 - SV - 2004 z 16. 11. 2006, stěžovateli uložil správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přitom vyložil neurčitý právní pojem „veřejný pořádek“ jako „stav, kdy jsou dodržována pravidla chování výslovně vyjádřená v právních předpisech, jakož i pravidla chování výslovně nevyjádřená právními předpisy, za předpokladu, že jejich zachování je podle obecného přesvědčení (názoru) většiny lidí v určitém místě a čase nutnou podmínkou pokojného stavu ...“. Takto definovaný veřejný pořádek stěžovatel závažným způsobem narušil (ve smyslu ust. § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců) tím, že pobýval na území České republiky neoprávněně a mařil výkon správního rozhodnutí, uváděl orgánům České republiky nepravdivé údaje o své totožnosti a svým jednáním zneužil práva (uzavřel sňatek s českou občankou pouze s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění), též bylo přihlédnuto ke stěžovatelově odmítavému postoji ke spolupráci se správním orgánem; správní orgán I. stupně mu proto uložil správní vyhoštění.

Žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a odvolání zamítl. V části rozhodnutí relevantní z hlediska rozsahu přezkumu Nejvyšším správním soudem žalovaný uvedl, že se ztotožnil s názorem správního orgánu prvního stupně, že stěžovatelovo konkrétní jednání narušilo veřejný pořádek závažným způsobem. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně v této části považoval žalovaný za dostatečné.

Městský soud zamítl stěžovatelovu žalobu rozsudkem ze dne 30. 9. 2008, č. j. 9 Ca 99/2007 - 35. Městský soud považoval skutkový stav zjištěný a popsáný v odůvodnění rozhodnutí orgánem I. stupně za dostatečný. Městský soud též stěžovatelovo jednání hodnotil jako narušení veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu ust. § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, závěry správních orgánů v tomto směru tedy považoval za správné.

Městský soud odkázal na výklad pojmu veřejný pořádek učiněný správními orgány s tím, že jej považuje za zcela v souladu s ust. čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES. Též zdůraznil, že správní řízení v obou stupních tvoří jeden celek a je tedy v pořádku, když žalovaný přisvědčil výkladu pojmu a jeho aplikaci učiněnému správním orgánem I. stupně; rozhodnutí žalovaného proto není nepřezkoumatelné.

K námitce nezákonnosti uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců uvedl, že pro přesnost by bylo vhodné, aby v rozhodnutí byla uvedena obě zákonná ustanovení, tedy § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 a zároveň § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Tato nepřesnost je sice vadou řízení, avšak nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Rozsudek městského soudu byl stěžovateli doručen 4. 11. 2008 a kasační stížnost podal k poštovní přepravě dne 18. 11. 2008.

Nejvyššímu správnímu soudu je dále z jeho úřední činnosti známo, že stěžovatel požádal dne 6. 4. 2007 o udělení mezinárodní ochrany, kterou mu Ministerstvo vnitra ČR rozhodnutím ze dne 17. 4. 2007, č. j. OAM - 1 - 315/VL - 20 - 05 - 2007, neudělilo. Proti rozhodnutí podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji však jako opožděnou odmítl, Nejvyšší správní soud pak rozsudkem z 11. 6. 2009, č. j. 6 Azs 28/2009 - 59, zamítl kasační stížnost podanou stěžovatelem.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení před krajským soudem, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a splňuje též podmínku povinného zastoupení advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvody kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) - nezákonnost rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky - a

ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. - vada řízení před správním orgánem, jež mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu; kasační stížnost je tedy přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu vymezeném kasační stížností (§ 109 odst. 2 s. ř. s.) a též z hlediska vad, k nimž musí přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), a zjistil, že kasační stížnost není důvodná.

Procesní strategie stěžovatele při formulaci kasačních námitek, jež musejí být obsahem tohoto podání (srov. § 106 odst. 1 s. ř. s.) pozůstává ve velké většině z (téměř) doslovného přepisu námitek žalobních, které ovšem směřovaly proti rozhodnutí žalovaného (s výjimkou namítané nesprávnosti závěrů městského soudu o přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného). Od námitek kasačních však nutno očekávat, že přinesou právní argumentaci k vývodům krajského (zde městského) soudu, neboť jen tak vytváří patřičné pole přezkumu rozhodnutí soudu I. stupně ve vztahu k širší přezkumu Nejvyšším správním soudem. Jestliže stěžovatel uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy tvrdí nezákonnost rozhodnutí městského soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, pak lze očekávat, že stěžovatel uvede, která právní norma nebyla soudem použita případně, anebo v čem je interpretace přílehlavých právních ustanovení podle názoru stěžovatele nesprávná. Tedy kupř. v čem se soud mýlil, jaké jeho vývody neobstojí z důvodů nutnosti ústavně konformního výkladu apod.

Stěžovatel však pouze zopakoval své výhrady vůči rozhodnutí žalovaného, aniž jakkoli argumentoval k vývodům městského soudu. Nejprve stěžovatel uvádí, že správní orgán I. stupně procesně pochybil, neboť mu neumožnil seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Městský soud totožnou námitku obsáhle odmítl (str. 9 a 10 rozsudku); Nejvyšší správní soud může za této situace jen obecně konstatovat, že na závěru městského soudu neshledal nic nepatřičného, natož pak „*vadu řízení [...], jež mohla] mohla ovlivnit zákonnost a soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit*“ (§ 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.). Stěžovatel též uvedl, že v řízení před žalovaným namítal, že jeho jednání, jak bylo správním orgánem zjištěno, nenaplnuje podmínky pro uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Městský soud k tomu uvedl, že považuje skutková zjištění za dostatečná a závěr z nich dovozený za správný; na straně 9 rozsudku uvádí, že „*bylo nade vše pochybnost prokázáno, že žalobce svým jednáním závažným způsobem narušil veřejný pořádek*“. Nejvyšší správní soud se opět musí omezit na pouhé ujištění, že v závěrech učiněných městským soudem nelze shledat pochybení.

Jediným bodem kasační stížnosti, který směřuje výslovně proti závěru městského soudu, je stěžovatelova námitka nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutí žalovaného má být nepřezkoumatelné proto, že žalovaný ve svém rozhodnutí nezohlednil odvolací argumentaci stěžovatele, že svým jednáním nenarušil veřejný pořádek závažným způsobem (uznává, že jeho jednání je těžko omluvitelné, ale nenaplnuje znaky závažného narušení veřejného pořádku) a není pravda, že by jeho sňatek byl účelový. Žalovaný se pouze ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně a tím učinil své rozhodnutí nepřezkoumatelným. Městský soud této námitce nepřisvědčil a seznal, že správní řízení v obou stupních tvoří jeden celek a je tedy přípustné, aby odvolací správní orgán odkázal na závěry správního orgánu I. stupně; rozhodnutí žalovaného tak není nepřezkoumatelné.

K této námitce Nejvyšší správní soud nejprve odkazuje na své vývody, které uvádí níže, z nichž je zřejmé, že závěry správních orgánů o kvalifikaci stěžovatelova jednání jako narušování veřejného pořádku závažným způsobem jsou v souladu se zákonem. Pokud se jedná o otázku, zda žalovaný učinil své rozhodnutí nepřezkoumatelným, když přejal skutková zjištění správního orgánu I. stupně a ztotožnil se se závěrem, který z nich správní orgán I. stupně učinil, Nejvyšší správní soud uvádí: je sice pravdou, že rozhodnutí žalovaného je poněkud stručné,

avšak vzhledem k formulaci odvolací námitky stěžovatele je Nejvyšší správní soud toho názoru, že je přezkoumatelné. Stěžovatel totiž v odvolání pouze uvedl, že jeho jednání nebylo sto způsobit závažné narušení veřejného pořádku a že není pravda, že by jeho snatek byl účelový; neuvedl však již žádné další skutečnosti, které by tato tvrzení potvrzovaly. Správní orgán I. stupně obsáhle hodnotil jednání stěžovatele a dospěl k závěru, který stěžovatel v odvolání pouze negoval. Za této situace je dostačující, pokud odvolací orgán přitaká zjištěním a závěrům správního orgánu I. stupně, nemá totiž z povahy věci možnost se zabývat nějakou konkrétní výtkou odvolatele. Městský soud v napadeném rozsudku dospěl k obdobnému závěru jako nyní Nejvyšší správní soud, námitku stěžovatele o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného tedy zdejší soud neshledal důvodnou.

Dále pak stěžovatel znovu opisuje, co uvedl již v žalobě k výkladu neurčitého právního pojmu „veřejný pořádek“ a jeho narušení závažným způsobem a zdůrazňuje potřebu jeho výkladu v souladu s čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES. Městský soud uvedl, že způsob výkladu neurčitého pojmu i aplikace zjištěných skutečností na tento výklad provedený správními orgány je zcela správný a soud se s ním ztotožňuje. Poněvadž městský soud nepodal svůj náhled na obsah pojmu „veřejný pořádek“ a „pro stručnost odkázal na závěry napadeného rozhodnutí“, Nejvyšší správní soud vztáhl stěžovatelovu „žalobní námitku“ k této části rozhodnutí žalovaného i na rozsudek, neboť obě rozhodnutí se obsahově shodují. Nejvyšší správní soud ji však neshledal důvodnou.

Nejvyšší správní soud se obsáhle zabíral výkladem pojmu veřejný pořádek a jeho narušení závažným způsobem ve svých dřívějších rozhodnutích, zejména v rozsudku z 16. 5. 2007, č. j. 2 As 78/2006 - 64 (dostupný na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud se v uvedené věci sice zabíral výkladem daného pojmu v poněkud jiné situaci - stěžovatelce byla týmž žalovaným jako v nyní projednávaném případě zamítnuta žádost o povolení k trvalému pobytu podle ust. § 87e odst. 1 zákona o pobytu cizinců z důvodu podle ust. § 87h odst. 1 písm. b) téhož zákona (ve znění do 23. 11. 2005) tedy proto, že by stěžovatelka mohla „... závažným způsobem narušit veřejný pořádek“, nicméně soud podal výklad neurčitého právního pojmu, jenž je v zákoně používán v různých souvislostech, avšak nic nenasvědčuje rozdílnému obsahu pojmu. Nejvyšší správní soud se proto v nyní projednávaném případě ztotožňuje s výkladem tohoto pojmu provedeným v cit. rozsudku, že:

„... veřejný pořádek [je] neurčitým právním pojmem, jehož obsah je jednak proměnlivý a jednak nezतोžitelný s pouhou výsečí jediného z existujících normativních systémů, neboť v sobě neobsahuje pouze normy morální či pouze normy právní, ale přinejmenším normy obou těchto druhů, [...]. Má tedy veřejný pořádek coby normativní systém povahu heterogenní a normy v něm obsažené nespojuje povaha jejich závažnosti a původu, nýbrž jejich účel, tedy optimální fungování společnosti. I v rámci této výše nastíněné proměnlivosti jednak v čase a jednak pohledem jednotlivých právních odvětví je nicméně možno dle názoru zdejšího soudu definovat veřejný pořádek jako normativní systém, na němž je založeno fungování společnosti v daném místě a čase a jenž v sobě zahrnuje ty normy právní, politické, mravní, morální a v některých společnostech i náboženské, které jsou pro fungování dané společnosti nezbytné. Nadto je možno pod pojmem veřejného pořádku rozumět také faktický stav společnosti, ke němuž je dodržování tohoto heterogenního normativního systému zacíleno. Narušení veřejného pořádku je proto zároveň narušením normy a zároveň narušením optimálního stavu společnosti, který je účelem a dispozicí této normy.“

V podmínkách současné České republiky coby demokratického právního státu se tak jedná o ty normy, které umožňují fungování společnosti v duchu principů vytyčených v úvodních ustanoveních Ústavy České republiky a její preambule, tedy zejména jako společnosti rovnoprávných, svobodných občanů, kteří jsou si vědomi svých povinností vůči druhým a zodpovědnosti vůči celku, společnosti založené na úctě k právům a svobodám člověka a občana, respektu k lidské důstojnosti a svobody a na úctě k lidským právům a zásadám otevřené občanské společnosti. Zároveň je pak pod pojmem veřejného pořádku v České republice možno chápat takový ideální stav společnosti, jenž odpovídá výše provedenému výčtu náležitostí.“

Nejvyšší správní soud v cit. rozsudku dále přikročil otázce, jak posuzovat porušení veřejného pořádku, shledal přitom, že je třeba „*zvolit výklad funkcionální a při hledání odpovědi na otázku, jaké jednání je porušením veřejného pořádku ve vztahu k danému právnímu předpisu, posuzovat souběžně jednak blízkost porušené normy k zájmům chráněným tímto předpisem a jednak intenzitu tohoto porušení. Jinak řečeno může být za porušení veřejného pořádku označeno jak poubé nemorální jednání napadající ovšem sám účel zákona, při jehož aplikaci je tato otázka kladena, tak například spáchání závažného trestného činu, který je tomuto účelu vzdálen.*

Ve vztahu k výkladu § 87b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je proto při hledání odpovědi na otázku, zda posuzované jednání může „závažným způsobem narušit veřejný pořádek“, potřeba souběžně zvažovat, jednak do jaké míry je toto jednání obecně závažné ve smyslu společenské nebezpečnosti a jednak do jaké míry narušuje právě zájmy chráněné zákonem o pobytu cizinců, tedy fungování takového režimu pobytu vstupu cizinců na české území a jejich pobytu zde, který bude jak v souladu se zájmy ČR jako celku, tak bude respektovat lidská práva těchto cizinců.“ V právě projednávaném případě je Nejvyšší správní soud toho názoru, že stejného přístupu je třeba i ve vztahu k ust. § 119 odst. 2 písm. b) téhož zákona.

Při posouzení naplnění míry narušení veřejného pořádku v konkrétním případě stěžovatele Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval kritérium blízkosti porušené normy zájmům chráněným zákonem o pobytu cizinců. Zdejší soud dospěl k závěru, že veškeré jednání stěžovatele směřovalo k tomu, aby mohl na území České republiky pobývat co možná nejdéle, a to i za cenu porušení zákona; nejprve pobýval na území bez platného víza, uváděl správním orgánům v řízení o správním vyhoštění cizí jméno, krátce po uložení správního vyhoštění původním správním rozhodnutím uzavřel sňatek s občankou České republiky, který lze považovat za účelový (ostatně stěžovatel proti tomuto hodnocení zjištěných skutečností správními orgány před městským soudem ničeho nenamítal), vyhýbal se výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, konečně pak velmi krátce po nabytí právní moci nyní přezkoumávaného správního rozhodnutí (22. 2. 2007) podal dne 6. 4. 2007 žádost o udělení mezinárodní ochrany podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Jednání stěžovatele, ač nemuselo ve všech svých jednotlivostech porušovat zákon, ve svém souhrnu směřovalo k porušení přímo těch zájmů, jež jsou chráněny zákonem o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že prvé z posuzovaných kritérií je naplněno ve značné míře. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poznamenává, že ve shora cit. rozsudku sp. zn. 2 As 78/2006 zdejší soud usoudil, že i samotné uzavření účelového manželství „*ve snaze obejít zákon o pobytu cizinců, byť není přímo znemožněno zákonem o rodině, je činem nemorálním a nemravným a v tomto směru je jistě porušením veřejného pořádku*“. Tím spíše je pak třeba považovat za narušení veřejného pořádku závažným způsobem stěžovatelovo jednání, tak jak je popsáno výše.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že ve stěžovatelově jednání lze spatřovat narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Tento závěr pak ob stojí i ve světle komunitární právní úpravy obsažené ve směrnici 2004/38/ES. Článkem 27 odst. 2 této směrnice stanoví, že „*opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisí s generální prevencí, nejsou přípustná.*“ Rozhodnutí správních orgánů se jednoznačně opírá o osobní jednání stěžovatele naplňuje i další požadavky uvedené v článku 27 odst. 2 cit. směrnice; ty jsou zohledněny již v samotném přístupu k pojmu veřejného pořádku a jeho závažného narušení, jak byl vyložen v dosavadní judikatuře Nejvyššího správního soudu a je i v tomto rozsudku shrnut.

Nejvyšší správní soud tedy shledal výklad pojmu „narušení veřejného pořádku závažným způsobem“, tak jak jej provedly správní orgány a se kterým se městský soud ztotožnil, za správný. Též aplikaci zjištěných skutečností na tento výklad nelze nic vytknout; stěžovatelova námitka tedy není důvodná.

Stěžovatel též vytýká správnímu rozhodnutí nezákonnost z toho důvodu, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že stěžovateli uložil správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, avšak podle stěžovatele lze cizince vyhostit z území České republiky pouze z důvodů uvedených v ust. § 119 odst. 1 téhož zákona. Městský soud k této námitce uvedl, že pro přesnost by bylo vhodné, aby v rozhodnutí byla uvedena obě zákonná ustanovení, tedy § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 a zároveň § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Tato nepřesnost je sice vadou řízení, avšak nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Stěžovatel tomuto názoru nijak neoponoval, např. tím, že by uvedl, jakým způsobem taková vada řízení zákonnost rozhodnutí ovlivnila. Nejvyšší správní soud pak za této situace nemůže než obecně konstatovat, že výklad městského soudu považuje za příležitý, argumentace soudu je jasná a konzistentní. Konečně pak Nejvyšší správní soud upozorňuje, že takový závěr se nepříčí názoru přijatému rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení z 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 - 87 (dostupný na www.nssoud.cz), že *„použití právního předpisu nebo jeho ustanovení, která na věc nedopadají, je důvodem zrušení přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu (rozsudku krajského soudu), mohlo-li mít za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námitkách. Soud nezruší takové rozhodnutí, u něbož je možné bez rozsáhlejšího doplňování řízení dospět k závěru, že i přes užití práva, které na věc nedopadá, by výsledek řízení při užití odpovídajícího práva byl týž.“*

Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou a jako takovou ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelovým návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (§ 107 s. ř. s.) samostatně nerozhodoval, neboť o kasační stížnosti rozhodl bez odkladu poté, co mu byla předložena městským soudem a byly učiněny potřebné procesní úkony předcházející meritornímu rozhodnutí.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. To by náleželo žalovanému, neboť měl ve věci plný úspěch. Jelikož však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2009

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu